

KERSTIN GIER

Albastru de safir

CULORILE DRAGOSTEI

Traducere din limba germană
de Valentina Georgescu

Londra

14 mai 1602

Era întuneric pe aleea Southwark; întuneric și pustiu. În aer plutea miasmă de alge, de hazna și de pește mort. El o strânse involuntar mai tare de mână și o trase după el.

– Ar fi fost mai bine să mergem chiar pe malul râului. În labirintul ăsta de alei poți să te rătăcești foarte ușor, șopti el.

– Da, și de după fiecare colț pândește un hoț sau un criminal. Vocea ei părea încântată.

– Minunat, nu? Asta e de o mie de ori mai bine decât să stai între zidurile alea îmbâcsite și să-ți faci temele!

Își adună rochia grea și porni în grabă mai departe.

Lui îi veni să râdă involuntar. Talentul lui Lucy de a vedea ceva pozitiv în orice situație și în orice moment era unic. Nici măcar așa-numita Epocă de Aur a Angliei, al cărei nume era momentan contrazis și care se dovedea destul de sinistru, n-o putea speria, ci dimpotrivă.

– Păcat că nu avem niciodată la dispoziție mai mult de trei ore, spuse ea când el i se alătură. *Hamlet* mi-ar fi plăcut și mai mult dacă nu ar fi trebuit să-l văd în episoade.

Ea evita cu pricepere o dezgustătoare baltă de noroi – sau ceea ce el spera din tot sufletul să fi fost noroi. Apoi făcu agil vreo câțiva pași de dans și se roti o dată înapoi.

– „Astfel, conștiința face din noi toți niște lași...” Nu c-a fost grozav?

El dădu aprobator din cap și fu nevoit să se concentreze ca să nu-l apuce din nou râsul. Făcea asta prea des în prezența lui Lucy. Dacă nu era atent, putea părea cel mai mare idiot!

Se îndreptau spre Podul Londrei – în mod stupid, podul Southwark, care ar fi fost practic mai avantajos ca amplasament, nu era construit încă la acel moment. Trebuiau însă să se grăbească dacă nu doreau să le fie descoperită călătoria în secolul al XVII-lea.

Doamne, ce n-ar fi dat el să poată scăpa, în sfârșit, de gulerul ăla alb și rigid! Așa trebuie să se fi simțit căinii care erau nevoiți să poarte plasticul ăla protector în jurul gâtului după intervențiile chirurgicale.

Lucy o luă pe după colț, în direcția fluviului. Părea să-i fi rămas gândul la Shakespeare.

– Cât i-ai dat, până la urmă, omului ăluia, Paul, că ne-a lăsat să intrăm în Teatrul Globe?

– Patru dintre monedele astea grele, habar n-am ce valoare au. Râse.

– Probabil că a fost aproximativ câștigul lui pe un an.

– În orice caz, ne-a fost de folos. Locurile au fost super.

Au ajuns în fugă la Podul Londrei. Așa cum făcuse și la venire, Lucy se opri, dornică să discute despre casele peste care era construit podul. Dar el o trase mai departe.

– Știi bine ce a spus domnul George: dacă zăbovești prea mult sub o fereastră, s-ar putea să te trezești cu conținutul unei oale de noapte fix în cap, îi aminti el. În plus, atragi atenția!

– Nici nu îți dai seama că ești pe un pod. Arată ca o stradă normală. Oh, privește, un *ambuteiaj*! Ar cam fi timpul să mai construiască vreo câteva poduri.

Spre deosebire de alea laterală, podul era destul de animat, însă căruțele, palanchinele și caleștile care voiau să ajungă pe malul celălalt al Tamisei nu se mișcau nici un pic. Mai în față se auzeau voci, înjurături și cai nechezând, însă nu se știa cauza ambuteiajului. Pe fereastra unei calești din imediata lor apropiere, se își capul unui bărbat cu o pălărie neagră. Gulerul lui alb și rigid din dantelă se arcuia până sub urechi.

– Nu mai există vreun alt drum peste râul ăsta împuțit? îi strigă el în franceză vizitiului.

Acesta negă. și căru

– Și, chiar dacă ar exista, n-avem cum să întoarcem, suntem blocați! Mă duc în față să văd ce s-a întâmplat. Sunt sigur c-o să ne mișcăm în curând, sir.

Bombănind, bărbatul își trase capul, cu pălărie și cu guler cu tot, îndărăt, în caleașcă, în vreme ce vizitiul se dădu jos și-și croi drum prin mulțime.

– Ai auzit, Paul? Sunt *francezi*, șopti Lucy încântată. Turiști!

– Da. Grozav! Însă trebuie însă să mergem mai departe, nu mai avem mult timp.

Își aminti vag că citise undeva că acest pod fusese distrus la un moment dat pentru a fi apoi reconstruit mai lung cu cincisprezece metri. Așadar, nu era un loc bun pentru un salt în timp.

Se luară după vizitiul francez, însă, puțin mai încolo, oamenii și vehiculele erau așa de înghesuite unele într-altele, încât nu se putea trece.

– Am auzit că a luat foc o căruță cu niște butoaie cu ulei, spuse femeia din fața lor, neadresându-se cuiva anume. Dacă n-au grijă, dau iar foc la tot podul.

– Dar nu azi, atâta lucru știu și eu, murmură Paul și o luă pe Lucy de braț. Vino, ne întoarcem și așteptăm pe malul celălalt să facem saltul înapoi.

– Îți mai aduci aminte parola? Pentru eventualitatea că nu reușim la timp.

– Era ceva cu gută și cu cavă.

– *Gutta cavat lapidem*, prostuțule.

Se uită la el chicotind. Ochiul ei albaștri străluceau de plăcere, iar lui îi veni brusc în minte ce-i spusese fratele său, Falk, când îl întrebase despre clipa ideală: „Eu nu mi-aș pierde prea mult timp cu vorbele. Aș trece direct la fapte. Pe urmă, n-are decât să-ți dea o scatoalcă, tu ai să fii pregătit“.

Falk voise, desigur, să știe despre cine era vorba, dar Paul nu avusese chef de discuții care începeau cu: „Știi bine că legăturile dintre familiile de Villiers și Montrose trebuie să se rezume la afa-ceri“ și se încheiau cu: „În plus, toate femeile din familia Montrose

Respect sunt răutăcioase și se transformă mai târziu în niște diavoli, precum lady Arista“.

De răutăcioasă nici nu putea fi vorba! Poate că asta era valabil pentru celelalte femei – Montrose – dar, cu siguranță, nu și pentru Lucy.

Lucy, care pe el îl surprindea în fiecare zi cu ceva nou, căreia îi mărturisise atâtea câte nu mai povestise nimănui altcuiva. Lucy, cea cu care efectiv...

Trase adânc aer în piept.

– De ce te-ai oprit? Întrebă Lucy.

Dar el se aplecase deja spre ea și-și lipi buzele de gura ei. Timp de trei secunde, se temu că ea avea să-l împingă la o parte, însă Lucy păru să treacă peste surpriza momentului, așa că îi răspunse la sărut, mai întâi timid, apoi tot mai ferm.

De fapt, nici nu putea fi vorba despre clipa ideală, mai ales că, de fapt, se grăbeau foarte tare, căci ar fi putut să facă în orice moment saltul în timp și, de fapt...

Paul uită care era al treilea „de fapt“. Tot ce mai conta în acel moment era ea.

Apoi însă, privirea-i căzu pe un individ cu o glugă neagră și sări speriat înapoi. Lucy îl privi pentru o clipă iritată, înainte să roșească și să-și plece ochii.

– Îmi pare rău, murmură ea derutată. Și Larry Coleman a spus că, atunci când sărut, se simte ca și când partenerului meu i-ar strivi cineva de față o mână plină de agrișe crude.

– Agrișe?

Paul clătină din cap.

– Și cine naiba este Larry Coleman ăsta?

Acum era complet derutată, iar el nu putea să i-o ia în nume de rău. Trebuia cumva să încerce să-și facă ordine în haosul care-i copleșise mintea. O trase pe Lucy din lumina făcliilor, o prinse de umeri și o privi fix în ochi.

– OK, Lucy. În primul rând, sărutul tău are aproximativ gustul... căpșunelor. În al doilea rând, dacă-l prind pe Larry Coleman ăsta, îl pocnesc direct în nas. În al treilea rând, ține minte

unde ne-am întrerupt. Pe moment însă, avem, din câte se pare, o mică problemă.

Paul i-l indică fără vorbe pe bărbatul înalt care ieși nonșalant din umbra unei căruțe și se aplecă înspre geamul caleștii francezului.

Lucy făcu ochii mari de frică.

– Bună seara, baroane, spuse bărbatul.

Vorbea tot în franceză și, la auzul vocii lui, mâna lui Lucy se încleștă pe brațul lui Paul.

– Mă bucur să vă văd. Ați bătut cale lungă din Flandra până aici. Își netezi gluga.

Din interiorul caleștii, se auzi un glas surprins:

– Falsul marchiz! Ce faceți aici? Cum de este cu putință?

– Asta aș vrea să știu și eu, șopti Lucy.

– Așa vă salutați propriul urmaș? replică bărbatul înalt bine-dispus. Eu sunt, la urma urmei, nepotul nepotului Domniei Voastre, și, chiar dacă tuturor le face plăcere să mă considere bărbatul fără nume, dați-mi voie să vă asigur că am nume. Chiar mai multe, ca să fiu mai precis. Îmi permiteți să vă țin companie în caleașcă? Nu este prea confortabil aici afară, iar podul ăsta va rămâne blocat o bună bucată de vreme.

Fără să mai aștepte vreun răspuns și fără a se uita înapoi, bărbatul deschise portiera și urcă în caleașcă.

Lucy îl trăsesese pe Paul doi pași în lateral, cât mai departe de lumina torțelor.

– Chiar el este! Doar că mult mai tânăr. Ce facem acum?

– Absolut nimic, șopti Paul. N-ar fi o idee bună să ne ducem și să-l salutăm! Noi nici n-am avea ce căuta aici.

– Dar de ce este *el* aici?

– O coincidență stupidă. Sub nici o formă nu trebuie să ne vadă. Vino! Trebuie să ajungem pe malul râului.

Însă nici unul dintre ei nu se mișcă din loc. Se holbau amândoi ca fermecați la fereastra întunecată a caleștii, mai fascinați decât priviseră înaintea scena de la Teatrul Globe.

– La ultima noastră întâlnire, v-am dat limpede de înțeles ce părere am despre dumneavoastră, se auzi din caleașcă vocea baronului francez.

– Oh, da, întocmai!

Râsul înfundat al vizitatorului îl făcu pe Paul să se înfioare, deși nu ar fi putut spune de ce.

– Hotărârea mea e nezdruincată!

Vocea baronului se poticni puțin. Voi preda acest instrument diavolesc Alianței, indiferent de metodele perfide pe care veți binevoi a le folosi pentru a mă împiedica. Știu că aveți un pact cu diavolul.

– Ce vrea să spună? șopti Lucy.

Paul nu făcu decât să clatine din cap.

Se auzi din nou un râs înfundat.

– Preabigotul și orbitul meu strămoș! Cât de simplă ar fi putut fi viața dumitale – și a mea! – dacă mi-ai fi dat ascultare mie, nu episcopului dumitale sau acestor deplorabili fanatici din Alianță. Dacă v-ați fi folosit mintea în locul ghirlandelor voastre de trandafiri. Dacă ați fi înțeles că faceți parte din ceva mai mare decât ceea ce v-a predicat preotul vostru.

Răspunsul baronului părea o rugăciune; Lucy și Paul l-au auzit doar murmurând ceva.

– Amin! spuse oaspetele cu un oftat. Așadar, acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt în această privință?

– Sunteți diavolul în persoană! izbucni baronul. Părăsiți imediat această caleașcă și să nu-mi mai ieșiți vreodată în cale!

– Cum doriți. Ar mai fi doar un detaliu minor. Nu v-am spus până acum, pentru a nu vă necăji inutil, dar pe piatra dumneavoastră de mormânt, pe care am văzut-o cu ochii mei, stă înscrisă ziua de 14 mai 1602 ca dată a morții dumneavoastră.

– Dar asta este chiar..., spuse baronul.

– Azi, întocmai. Și nu mai e mult până la miezul nopții.

Baronul se auzi tușind.

– Ce face? șopti Lucy.

– Își încălcă propriile legi.

Paul avea acum pielea de găină pe tot corpul.

– Vorbește despre...

Se întrerupse, căci stomacul îi fu cuprins de o familiară senzație de greață.

– Vizitiul meu se va întoarce imediat, spuse baronul, însă vocea lui suna acum evident copleșită de frică.

– Da, n-am nici o îndoială, răspunse oaspetele parcă ușor plictisit. Tocmai de-aia mă grăbesc și eu.

Lucy își duse mâinile la burtă.

– Paul!

– Știu, și eu simt la fel. Fir-ar să fie de treabă! Trebuie să fugim, dacă nu vrem să cădem lamentabil în râu.

O apucă de braț și o trase după el, având grijă ca fețele lor să nu fie văzute de cei din caleașcă.

– De fapt, se pare că ați fi murit în patria dumneavoastră, din cauza unei neplăcute gripe, auziră ei vocea oaspetelui când trecură pe lângă caleașcă. Dar, pentru că vizitele pe care vi le-am făcut au avut drept consecință venirea dumneavoastră la Londra, unde văd că vă bucurați de o sănătate de fier, s-a creat un dezechilibru firav. Corect cum sunt de fel, mă simt astfel obligat să dau o mână de ajutor Morții.

Deși Paul era preocupat de senzația pe care o simțea în stomac și de calculul metrilor pe care-i mai aveau de străbătut până la mal, sensul cuvintelor bărbatului îi pătrunse până în conștiință, așa că se opri locului.

Lucy îl împinse dintr-o parte.

– Fugi! șuiera ea, începând la rându-i să alerge. Mai avem doar câteva secunde!

Cu genunchii moi, se puse și el în mișcare, și, în timp ce fugea, iar malul pe care-l avea în fața ochilor devenea tot mai încetoșat, auzi din interiorul caleștii un țipăt sinistru, chiar dacă înăbușit, căruia îi urmă un „Diavole!“ horcăit – după care se așternu o liniște mormântală.